

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23 20 maig 2018 núm. 211

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

SANT FRANCESC VISITA ELS CARRERS DE BARCELONA

SANT FRANCESC VISITA ELS CARRERS DE BARCELONA

De Catalunya Religió. Dv, 20/04/2018

(*Glòria Barrete –CR*) Durant tres dies del mes de maig Barcelona reviurà l'esperit de **sant Francesc d'Assís** a través de la presència del seu mantell. [Del 4 al 6 de maig els frares franciscans caputxins de Catalunya](#), junt amb la [Delegació de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona](#), han organitzat un seguit d'actes per recordar la figura de qui va encarnar un carisma de pobresa, pregària i comunitat.

El mantell de sant Francesc no és una relíquia típica, explica el caputxí fra **Josep Manel Vallejo**. És el mantell que Sant Francesc d'Assís va regalar a santa **Elisabeth d'Hongria**. Elisabeth era la reina de Turíngia que casada amb Lluís van esdevenir dos reis molt cristians. Ella es cuidava molt dels pobres fins al punt que quan el seu comtat va patir una fam molt greu no va dubtar en vendre el patrimoni de la cort per donar-ho als pobres.

La història també reflecteix que quan els primers frares van arribar a Turíngia Elisabeth els va acollir i els va construir una capella. En agraïment a la seva acollida i generositat, sant Francesc li va regalar el seu mantell. Aquest mantell s'ha conservat fins als nostres dies ja que els reis d'Alemanya van tornar-lo als caputxins de França i fins al dia d'avui l'han tingut. "És un record, per això diem que sant Francesc visita els carrers de Barcelona, perquè el seu mantell estarà amb nosaltres".

Sant Francesc al costat dels pobres

El primer dia dels actes, el [divendres 4 de maig](#), s'ha organitzat una pregària "destinada especialment als joves", a la parròquia de Sant Jaume, i que continuarà amb un pelegrinatge amb el mantell pels carrers de Barcelona fins arribar a la parròquia de Santa Anna on compartiran l'estona i la pregària amb els acollits sense sostre del projecte Hospital de Companya.

Les activitats continuaran dissabte al vespre amb una pregària a l'església dels caputxins de Pompeia i finalitzarà amb una Eucaristia el diumenge, presidida pel vicari general dels caputxins, l'eslovè **fra Stefan Kozuh**.

Però, ¿de què ha de servir aquesta presència a Barcelona del mantell de sant Francesc? "Les relíquies costen d'entendre encara avui en la nostra cultura actual", recorda Vallejo, "però venerar una cosa d'un ésser estimat és com donar un petó, no serveix per a res però és fonamental". Per als frares caputxins venerar el mantell "és una mostra d'estima".

Alhora, el seguit d'actes són una excusa per tenir present l'esperit de sant Francesc d'Assís. En el cartell que han dissenyat amb motiu de la visita del mantell apareix un jove donant la mà a un indigent. "Sant Francesc es va convertir cuidant els leprosos, ho

diu en el seu testament, la seva misericòrdia guarint les ferides als leprosos li va fer tenir una experiència de Déu molt forta, és un element sempre present en la seva vocació".

De fet els frares sempre s'han dedicat a estar al costat dels malalts, dels pobres o dels empenonats. Els caputxins al segle XVI van tenir cura dels empestats, sovint en perill de mort i de fet molts caputxins van morir cuidant els empestats. "Això ve de Jesús, és el primer que fa Jesús quan anuncia el Regne de Déu, estar amb els marginats".

Presència de frares caputxins de tota Europa

La delegació de Joventut de Barcelona aquest mes de juliol fa un pelegrinatge a Assís. Aquests actes del mes de maig volen ser un revulsiu pels joves per anar preparant la sortida de l'estiu. Alhora, els actes del mantell també comptaran amb la presència de frares caputxins joves vinguts de tota Europa i que formen part d'un projecte que s'està iniciant al continent per revitalitzar l'Orde i que anomenen 'Projecte Europa'.

Aquest projecte consta de comunitats petites de frares que volen viure intensament el carisma de pobresa, pregària, comunitat i fer-ho al costat dels pobres. A Barcelona hi assistiran una trentena de frares joves d'aquestes comunitats que aprofitaran per trobar-se i continuar parlant del futur del projecte.

RETIRO DE CUARESMA Y CONVIVENCIA EN LA RESIDENCIA DE ASSIS DE SANT QUIRZE

Con el Mensaje Cuaresmal del Papa Francisco y reflexión de la cuaresma de San Francisco en la isla del lago de Perusa, la fraternidad de Sabadell organizó el retiro cuaresmal, el pasado 18 de marzo, en la residencia Asís de S. Quirze del Vallés.

Compartimos con los terciarios allí residentes la Eucaristía, la convivencia fraterna, la exposición del Tema, el dialogo por grupos, y la oración de Vísperas.

Després del Camí de la Creu (Via Crucis) al Camí de la Llum (Via Lucis)

La tradició del Via Crucis, que commemora les diferents etapes de la Passió i Mort de Jesucrist, es remunta als voltants del segle XIII, a l'època en què els franciscans varen arribar a Terra Santa. Inspirant-se en la litúrgia del Divendres Sant, els cristians de Jerusalem varen instaurar aquesta devoció que es va escampar, primerament, per Itàlia i després per tot el món llatí.

Tradicionalment, el Via Crucis consta de 14 estacions, la darrera de la qual és la posada a la tomba del Cos de Jesús. Darre-rament ha aparegut, en diferents grups cristians, la voluntat de “completar” aquesta tradició secular, afegint-hi esdeveniments que varen tenir lloc després de la Resurrecció de Jesús. Així, va néixer, a

l'estiu de l'any 1988 el “Via Lucis”, el Camí de la Llum, en el grup salesià dels “Testimonis del Ressuscitat” (TR). Aquesta va ser la base de la formulació i realització d'una celebració centrada en la Resurrecció de Nostre Senyor.

De la mateixa manera que, durant segles el Via Crucis permet als fidels de participar a l'esdeveniment inicial del misteri pasqual, la Passió, en el nostre temps, d'una forma equivalent, el Via Lucis permet de fer present als fidels, el moment vital de la Pasqua del Senyor, la Resurrecció, amb la condició que amb aquest pietós exercici es desenvolupi amb una gran fidelitat als textos evangèlics.

El Via Lucis constitueix un eficaç estimulant que permet instaurar una cultura de la vida, és a dir una cultura oberta a l'esperança i a la certesa de la fe. De la mateixa manera que el Via Crucis, aquest camí de la Resurrecció està format per 14 estacions, de les quals les més conegudes són:

- Primera.- Jesús ressuscita d'entre els morts.
- Segona.- Els deixebles troben la tomba de Jesús buida.
- Tercera.- El Ressuscitat s'apareix a Maria Magdalena.
- Quarta.- El Ressuscitat s'apareix als deixebles d'Emaús.
- Cinquena.- Els deixebles d'Emaús reconeixen Jesús al partir el Pa.
- Sisena.- El Ressuscitat s'apareix als deixebles.

Setena.- El Ressuscitat s'apareix als deixebles i els dona la pau i el poder de perdonar els pecats.

Vuitena.- El Ressuscitat enforteix la fe de Tomàs.

Novena.- El Ressuscitat s'apareix i esmorza amb els deixebles al llac de Tiberíades.

Desena.- El Ressuscitat confia les seves "ovelles" a Pere i li pregunta si l'estima.

Onzena.- El Ressuscitat envia els seus deixebles a predicar al món sencer.

Dotzena.- Ascensió del Senyor al Cel.

Tretzena.- Els deixebles es troben junts amb Maria esperant l'arribada de l'Esperit Sant.

Catorzena.- El Senyor envia l'Esperit Sant.

Balbina Birba, ofs

DESDE MI RINCÓN

Teología Espiritual: El discernimiento espiritual

El discernimiento espiritual es *provechoso para la vida corriente*.

La necesidad de buscar el bien y distinguirlo del mal en este mundo, la necesidad de descubrir incluso más el bien que el mal, de distinguir entre lo bueno y lo menos bueno, entre lo más bueno y lo óptimo, a partir de indicios que nos vienen dados por la misma realidad desde fuera y que no son simplemente elegidos desde cada uno de nosotros, todo esto me parece que es algo esencial, constitutivo, del ser humano como ser orientado a actuar con libertad y responsabilidad en relación con Dios, si uno es creyente, y en relación con el entorno y con los demás aunque no fuera creyente.

Creo que en la vida cristiana debe ser una actitud básica y hasta particularmente característica. La enseñanza práctica de Jesús es que no hemos de regular nuestra conducta solamente por un código preestablecido, sino por el ejercicio responsable de la libertad de Hijos de Dios. San Pablo no se cansa de proclamar que hay que vivir la relación con el Padre desde nuestra libertad de hijos, cosa que supone que los hijos buscan responsablemente "discernir" cuál es la voluntad del Padre.

A veces los creyentes no queremos asumir la responsabilidad de la filiación y de la libertad, por buscar una seguridad cómoda y fácil.

Tenemos que realizar el designio de Dios en la situación histórica concreta, en los acontecimientos que se nos presentan en el día a día, situaciones cambiantes en las que cada uno de nosotros nos toca vivir. Por eso hay que estar constantemente en discernimiento. El discernimiento no se hace una vez para siempre. La manera concreta cómo yo he de seguir viviendo el seguimiento de Jesús dependerá de la situación concreta que me vaya encontrando.

Estamos en tiempos de subjetivismos e individualismos, en los que todo el mundo busca disponer de sí mismo sin referencia a nada que esté por encima o al lado de él, es decir, en autonomía absoluta, poniendo los propios deseos como voluntad suprema. Por otro lado, nunca como ahora, estamos tan condicionados por innumerables mensajes que recibimos de fuera, bombardeados constantemente por los medios de comunicación social y por los sistemas de vida social, en los que todos estamos dependiendo de todos, hasta el punto de casi es imposible zafarse de los que todo el mundo hace, dice o piensa. El discernimiento tiene un especial valor contra esta voluntad de ser yo el centro absoluto sin consideración a nadie. El discernimiento nos debe hacer ser capaces de ser críticos con respecto al pensamiento global, al pensamiento único.

Fº Javier Conejo OFS

“LES PARAULES DEL SENYOR, SÓN ESPERIT I SÓN VIDA”

“En complir-se el dia de la Pentecosta, es trobaven tots plegats en un mateix lloc...Tots foren aleshores omplerts de l'Esperit Sant” (Fets 2, 1-4).

Ens trobem ja a mig camí de la Pasqua, a prop de la Pentecosta. Amb tota l'Església, la nostra fraternitat franciscana seglar es disposa, agraïda, a acollir el do de l'Esperit. I com sempre, ho voldríem fer a la manera de Francesc. El sant, atònit i desconcertat, se sentí cridat per Jesús a reconstruir la seva Església. I la sorpresa li durà fins a la mort. Jesús estava actuant en ell i l'home no se'n sabia avenir. A aquesta irrupció de Déu en la seva vida, Francesc l'anomena *“l'Esperit del Senyor i la seva santa operació”*.

Francesc s'esforçava en discernir la voluntat de Déu en cada ocasió. Pregava i pregava incessantment. Amb tot, sabia molt bé que l'Esperit es manifesta també en el dia a dia, i s'afanyava en escoltar-lo en els fets i, sobretot, en els germans: *“Aquesta fou la seva filosofia superior: discernir, preguntant a senzills i savis, a perfectes i*

imperfectes, la manera d'encertar en allò que l'Esperit li demanava", ens diu el biògraf. Francesc no es cansa de repetir-nos que l'Esperit Sant es fa present en tothom, sense cap mena d'excepció. Per això exhortarà els germans a *"posseir l'Esperit del Senyor i la seva santa operació"*. Ell, com a fundador, rebutjarà obstinadament les prescripcions meticuloses en la reglamentació del grup i preferirà respectar l'acció de l'Esperit en el conjunt i en cada germà. Amb gran llibertat d'esperit es dirigirà, per exemple, als responsables de la fraternitat: *"Com el Senyor els concedeixi la gràcia...Com millor els semblés, segons Déu"*. Francesc optarà pel risc de l'imprevist, sense muntatges jurídics i sense planificacions, abans de deixar en un segon pla la primacia de l'Esperit. Això sí, lluitarà aferrissadament perquè una mal entesa llibertat d'esperit no justifiqui el bloqueig del germà en l'egoisme i en tancar-se en si mateix. *Viure espiritualment*, en paraules del sant, és *"desapropiar-nos del propi jo"*, alliberar-nos de tot allò que hi ha en nosaltres de mort i de pecat.

En l'Orde franciscà seglar, tots som *"germans espirituals"*, perquè és l'Esperit del Senyor el que ens ha congregat, com diu la inscripció en llatí que ens dona la benvinguda a la porta del convent de Sarrià.

Que el Ressuscitat vessi el seu Esperit sobre les nostres fraternitats: en els joves i els més grans; en els malalts; en les activitats programades fins a les darreries de curs: Assemblea, trobades de formació, Montserrat, etc.... Només l'Esperit del Senyor, pot renovar la faç de la terra, la faç del nostre país, el cor de tots els homes.

"(Els apòstols) s'aplegaven unànimament a l'oració, amb les dones i Maria, la Mare de Jesús" (Fets 1, 14).

I esperem aquesta nova Pentecosta amb Maria, especialment en aquest mes de Maig que li dediquem. Maria sempre amb l'Església. Mai fora d'ella ni per damunt d'ella. La dona del Magnificat, la que canta a Déu que derroca els poderosos del soli i exalta els pobres. La mare dels empresonats injustament, la Mare del nostre Poble, que s'indigna davant la repressió i la violència. La dona, encoratjadora de totes les causes justes, redemptora de tots els captiveris, com ens recorda sovint el bisbe Casaldàliga.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

LA MARIA I LA FINA

Ho sento, però avui m'allargaré.

Entre elles no tenien cap relació. Cap ni una. Cap de les dos coneixien l'existència l'una de l'altra. Ni idea. Però en mi han coincidit convergint en la mateixa setmana. La Maria és la germana del P. Joan Folguera, un franciscà i germà meu, fill de Castellserà, mort fa més de vint anys. Ell va ésser el promotor de la causa de canonització de Joan XXIII i de la beatificació de John Duns Scott. L'altra era una noia que havia coincidit amb mi en les trobades que organitzaven les clarisses de Vilobí d'Onyar, i connectàrem. No estàvem massa d'acord en moltes coses, però... connectàvem. Amb la Maria vàrem celebrar els seus cent anys d'edat, en família i com a franciscà i hi vaig anar. Tot un honor que la família volgués que els germans d'un germà de l'homenatjada hi fos present. A la Fina li vaig donar tots els sagraments pertinents donat el seu estat de quasi finitud. Tot, ja us ho he dit, va coincidir en la mateixa setmana. M'ha afectat. Des de la doble vessant m'ha afectat. Una per la seva llargària de vida, l'altra per la seva brevetat. I tot en la mateixa setmana. Li he donat moltes voltes i encara els hi dono. Ja us ho he dit: M'ha afectat!

Era dilluns. Vaig determinar-me a anar a veure la Fina, ja molt malmesa a conseqüència de la malaltia. Cert que la vaig veure molt acabada però no podia pensar que tot anés de manera tan imminent. Encara pensava que la podria tornar a veure. Quatre dies després em comuniquen la seva mort. La nostra trobada va ser bellíssima. Ni tan sols la presència de la Germana Mort, i ho dic franciscanament, no va poder ennuvol·lar la trobada. Deliciosa trobada. Pot ser per això, encara que em costi pair-ho, la mort continua essent germana.

El divendres al vespre mor la Fina i el dissabte jo estic a Castellserà celebrant el centenari de la germana del P. Joan, la Maria. Un contrasentit vital. El dolor amarg d'una família coincideix en mi en l'alegria d'una altra família. Uns per la brevetat de la vida, els altres per la seva llargària. I òbviament... jo em qüestiono moltes coses. I comença la meva reflexió. No puc defugir la comparació encara que segons l'adagi "les comparacions sempre són odioses".

Només, em mi, aquesta experiència té sentit si és viscuda des de la fe i des de l'esperança del Déu encarnat i del Crist crucificat. Si no tinc aquests dos "paràmetres" m'és impossible empassar-m'ho. No puc. És massa fort, massa dur. És un contrasentit que va contra la llei de vida i contra la natura pròpiament dit. En una paraula més rotunda: és un absurd. I aleshores se'm desperta allò que a tots se'ns encén quan passen aquestes coses. Voler trobar respostes, explicacions, sentit, coherència... I no n'hi ha. La vida humana és un seguici de circumstàncies que cal assolir per si mateixes, independentment de la nostra condició racional i humana. I al temps que dones gràcies pels cent anys de la Maria, amb alegria i goig, et rebel·les per la mort de la Fina i et

preguntes perquè una té cent anys i l'altra es queda quasi a la meitat de la vida de l'altra. I només he tingut una setmana per a poder-ho interioritzar i fer-ho meu. Quan escric això encara no he aconseguit... "Y lo que te rondaré morena...!" No, això no s'acaba avui, això em perseguirà fins que es normalitzi en mi, que no vol dir que jo ho trobi normal. El sentiment d'absurd em perseguirà tota la vida.

I el sentiment d'absurd es manifesta en les entranyes. Penses, et preguntes, t'interpel·les... Vols trobar una explicació... Mentre la vida respon a la llei de vida tot és normal, però la llei de vida no sempre respon a la "nostra" normalitat. ¿I quina lectura es pot fer d'això? Doncs, no en tinc ni idea però em copsa i no tinc més ulls per llegir-ho que els ulls humans. ¿Com pot ser que hi ha mares que moren durant el part, infants que no acaben de nàixer, petits morts per malalties letals o "rars", mares i pares que deixen fills petits, gent de tota edat que veu truncada la seva vida, mares que han de patir el veure morts als seus fills...? I aquestes preguntes les faig des del nostre estat del benestar, ara no m'ho plantejo des del tercer món o bé del quart que també ho faig sovint, tot i que ara no toca.

Només puc llegir-ho des de la fe i des del Càntic de les Criatures on Francesc anomena a la mort Germana Mort, tot i que molts cops, a aital Germana l'he trobat una mala pècora, vil, cruel, sense entranyes ni escrúpols. Si no fos per la fe seria un dels absurds sense sentit més grans de l'existència. Però Francesc, que no m'ha apaivagat

el dolor que sento quan em toca viure de prop l'experiència, fa que com a mínim pugui encaixar-la, més o menys. Normalment, menys que més.

Faig acció de gràcies per la llargada d'una vida però ningú no em lleva el dolor del trencament, i això quan ja motiu d'acció de gràcies. Però queda l'esperança, encara que moltes vegades, i faig sàtira irònica, com diu la cançó, l'esperança "Solo sabe bailar cha-cha-chá".

No puc deixar de mirar la vida como una concatenació de moments seguits, un darrere de l'altre, units en el temps. Un temps, que per cert, s'ho emporta tot al seu pas. Suposo que Déu, des de la eternitat es mira el món i la vida no de manera lineal. Imagino que ho veu tot en el conjunt global de la nostra existència i mantinc la fe ferma que Ell sap perquè les coses són

com són i no com a mi m'agradaria que fossin. Estic convençut que tot, en el si de Déu, té un sentit tan clar com l'aire del meu Pirineu Aragonès i transparent com l'aigua dels "ibones" de la Vall d'Ordesa.

M'ha ajudat molt el camí fet amb companys de vivència de fe. L'Ernesto i la seva dona. Recordo una amarga conversa explicant-me, ell a mi, la mort del seu fill de setze anys per leucèmia. I emocionat em deia que ell no acaba d'acceptar el fet, que ho havia de fer perquè no pot ser d'una altra manera, però que sabent com havia estat l'història de bella i entranyable malgrat la seva crueltat, tot i sabent quin final li esperava, la tornaria a viure i tornaria a passar pel mateix tràngol que va passar. I m'ajudà a entendre quin és el motiu de la Resurrecció: l'amor venç a la mort. I Jesús ressuscita i s'apareix als seus deixebles perquè no pot evitar seguir estimant aquells que ha conegut en vida humana i vol continuar essent seu i formar part dels homes tot i haver estat glorificat.

De totes maneres... Continuo rumiant i empassant...

Fra Joaquim Recasens, ofm

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Divendres 4 de maig, 21h. Pregària per a joves a l'Església de Sant Jaume, c/ Ferran 28 i Professó amb el Mantell de Sant Francesc d'Assís fins a L'Església de Santa Anna.

Dissabte 5 de maig, 21h. Pregària Franciscana a L'Església de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450.

Diumenge 6 de maig, 1er diumenge.

12,30h. Missa a l'Església de la Mare de Déu de Pompeia, Presidida pel Vicari General dels Caputxins Fra Stefan Kozuh. Diagonal 450.

Dilluns 7 de maig, 18h. Pregària, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel, 1 bis entr.2ª, de Barcelona.

Dimarts 8 de maig, 19,30h. Pregària Interfranciscana amb el lema "La Verge Maria en l'espiritualitat franciscana," per les Franciscanes Missioneres de Maria, al Col·legi Sant Francesc d'Assís de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2, de Barcelona.

Divendres 11 de maig, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència "Cristianismo y Sociedad en la Europa contemporània" per Gabriel Magalhães. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. BCN.

Diumenge 13 de maig, Assemblea a Granollers

8,30h. Laudes cantats (opcional), 9h acollida, 9,30h. Eucaristia, 10,30h. benvinguda, 10,45h. Missatge del sant Pare a la I Jornada Mundial dels pobres.

11,15h. Taula rodona amb els ponents, per tractar els diferents aspectes de la pobresa: pobresa de valors, pobresa material, causes de la pobresa. 12,45h. precs i preguntes. 13,30h. descans, 14h. dinar de germanor, 15,30h. Visualització de la pel·lícula "Luz de Soledad" sobre la vida i fundació de Sta Maria Soledad Torres. 17h. aprox. Cants de comiat.

Dilluns 14 de maig, 18h. Formació, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª, de Barcelona.

Dijous 17 de maig, 20h. Dins el Curs *Literatura i Cristianisme*, Conferència “J. Jiménez Lozano”, per Rubén García. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. BCN.

Divendres 18 de maig, Fraternitat de Granollers, Viatge a Gandia – Serra. dies 18-19 20-21, Salida de la fraternidad de Granollers.

- El viernes 18 de mayo al medio día saldremos hacia el Monasterio del Santo Espíritu en Gilet. El sábado por la mañana visitaremos Valencia. Por la tarde iremos a visitar a las Carmelitas a Serra (algunas habían estado en la Torreta Granollers) rezaremos vísperas con ellas. El domingo nos desplazaremos a Gandía donde celebraremos la Eucaristía y conoceremos el proyecto social de enfermos terminales que llevan nuestros hermanos de la TOR. Visitaremos Gandía. El lunes vuelta para Granollers parando en Peñíscola.

Diumenge 20 de maig, 3er diumenge

Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia: 9h. Assemblea, 10,30 Eucaristia.

Fraternitat de Sabadell, 17 a 20h. Trobada Fraternal al Santuari de Sant Antoni, Santa Cecília 15, Sabadell.

Dilluns 28 de maig, 18h. Formació, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª, de Barcelona.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entr.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.